

BIJAG TIL FFP/MARS

OPPLEGG FOR EKSTRAMØTE OM KOMMUNISTER OG STREIK.

Forberedelser til møtet: les Lenins artikkel om Streik i Oktoberheftet Streik. Studer dette bilaget nøye, tenk igjennom problemstillingene. Tenk på evt. tiltak. Les KK om HKB-streiken.

BAKGRUNN FOR MØTET

DS/AU har oppsummert at HKB-streikearbeidet har vist at partiets nivå på streikestøttearbeidet er for lavt. Selv om vi kan påpeke at vi har hatt en riktig politisk holdning til streiken (f.eks. i KK), selv om vi kan slå fast at vi har gjort en del - og uendelig mye mer enn noen annen av partene på venstresida, så er ikke dette tilstrekkelig i forhold til det ansvar og de forpliktelser et kommunistisk parti må aksle. DS/AU mener at vårt streikestøttearbeid egentlig ikke har vært godt siden streikene i 1970, og at dette avspeiler politiske svakheter i partiet, DS inkludert. Mange nye kamerater har aldri deltatt i slikt arbeid og har fått heller grunn skolering på dette i partiet. For å bøte på svakhetene må vi derfor gjennom studier og praktisk streikestøttearbeid heve partiets nivå på dette området.

KOMMUNISTENE OG STREIK

Utgangspunktet for kommunistene er at streik er en skole i revolusjon. Vi støtter derfor enhver streik som er retta mot klassefienden. Arbeiderklassens streikekamper er fremdeles det mest avanserte nivå for klassekamp. De høyner de streikendes nivå politisk, trekker med seg resten av fagbevegelsen og hever klassebevisstheten i hele det arbeidende folket. Men streiker som tapes kan også føre til det motsatte resultat: defeatisme, forvirring og tilbakeslag for arbeiderklassen. Det er derfor en uhyre viktig strategisk oppgave for et kommunistisk parti å sørge for at streikekamper virkelig fører til et høynet kampnivå og høynet forståelse, at streikenes seirer, - eller i verste fall at retretten blir så liten så mulig og med minst mulig forvirring. EN STREIK MOT KLASSEFIENDEN ER ALTSÅ ALLE KOMMUNISTERS ANSVAR.

Streiken er en gradmåler for vår evne til å vinne massenes tilitt, til å lede dem. Det er vår plikt å hive inn alle krefter for å vinne streiken. Vi plikter å bruke alt vi kan av proletarisk handlekraft og oppfinnsomhet for å lede streiken, høyne de streikendes politiske bevissthet, sveise dem sammen, samtidig som en av våre aller viktigste oppgaver er å øke hele arbeiderklassens forståelse for streiken. Dette siste betyr intenst opinionsarbeid, på gater, i bomiljø, i forsamlinger, overalt hvor massene er, - og ganske spesielt i de faglige organisasjonene der vi er. Vi må ikke bare støtte i ord, men i handling, vi må gå foran og være eksempler i massearbeidet.

Feilaktige tendenser.

Vi har lansert parolen om å rette blikket mot arbeiderklassen. Med utgangspunkt i den ser vi en del feilaktige tendenser hos noen kamerater og lag:

- Syndikalistiske tendenser. Tenkinga: "Dette er en oppgave for de faglige laga, for tillitsmennene i fagbevegelsen, som ordner opp. Vi behøver ikke å bry oss, eller å gi folk særlig informasjon om streiken." I boliglaga fører dette til at en ikke foretar seg noe, ikke sprer løposedler, ikke samler inn på dørene, ikke mobiliserer til møter om streiken, osv. Noen foretar en lagskassebevilgning, uten grundig diskusjon, og mener seg ferdig med det. Andre følger slavisk sine tidligere prioriteringer med KK-salg o.l., uten å vurdere om den taktiske situasjonen krever noe annet. Det finnes ideer på at alt intenst streikestøttearbeid er å "falle tilbake til gammel stil", "aksjonisme", "krigskommunisme", osv.

I faglige lag møter vi særlig tendensen med at streik er en sak som tillitsmennene slåss for i klubbstyret (bevilgninger, uttalelser o.l.), mens "grunnplansfolka" kan ta det med ro - ikke starte

innsamlinger, løpeseddelkjør, diskusjoner, osv.

Her har vi satt sakene på spissen. Hvor utbredt er disse tendensene? Hvordan bekjemper vi dem?

Vi ønsker heller ikke å svartmale tingenes tilstand. Mange har et langt bedre grep på streikejobbing enn dette, og hos andre er det ikke så mye svakt grep som makelighet som hindrer arbeidet. Og ganske mange har utført stor og god innsats i streikestøttearbeidet til nå.

SITUASJONEN OG PERSPEKTIVENE

Kort om dette:

Alle viktige konflikter i Norge kommer i konflikt med sosialdemokratene, og ganske særlig der sossene er arbeidsgivere. Enhver "vill" streik er et slag mot samarbeidsideologien til sosialdemokratene, den slår fast at klassekamp er det som nytter. Ikke bare er streik arbeiderklassens viktigste våpen mot kapitalen, men også i avsløringa av arbeiderklassens fiender innafor arbeiderbevegelsen, sosialdemokratene og deres ledere.

HKB-streikens spesielle betydning går på at den avslører sos. dem. både som arbeidsgivere, arbeiderrepresentanter og arbeiderledere. Situasjonen er at de er blitt tvunget til å anerkjenne at det er de streikende som har rett, at det foreligger avtalebrudd. Hvem har bruddt avtalen? Sos. demokratene sjøl! Men dermed står de i den stillinga at de sier arbeiderne har rett, men prøver å forby dem å kjempe for sin rett! En naknere avsløring av sos. dem.s svik skal en lete lenge etter.

Streiken avslører også parlamentarismen, all den stund det er "folkevalgte" organer som har det endelige utspillet (Kommunens lønnsutvalg). Enstemmige lønnsutvalgsavgjørelser (altså inkludert SVs Hilde Bojer) har gått mot arbeiderne ved HKB.

SVs rolle er i det hele tatt ynkelig. De har fra første øyeblikk forsøkt å dempe streikestøtten, har dannet en "støtte"komite som ikke har gjort noe annet enn å gå mot våre forslag om handling og forsøkt å trenere alt arbeid. Orientering har sluttet å omtale streiken, Friheten har henvist den til sine mest bortgjemte spalter. Vi ser hva vi kan vente oss fra den kanten.

Perspektivet på streikearbeidet er følgende: i tariffoppgjøret vil det komme flere streiker, samtidig. Hvordan står vi rusta til å støtte f.eks. 4 streiker i Oslo? Spørsmålet om streiker vil stå brennaktuelt omkring 1.mai - mao. spørsmålet om klassekamp og kamp mot DNA/LO-ledelsen. Skal vi mobilisere til et vassent DNA/SV-samarbeidstog eller et klassekamptog, - slik kan spørsmålstillinga være 1.mai. Til syvende og sist står dette om FAGBEVEGELSEN SOM KAMPORGANISASJON, og det er vårt langsiktige perspektiv.

DERFOR MÅ VI: INTENSIVERE STØTTEARBEIDET TIL HKB-STREIKEN, ALLE MÅ GJØRE SITT. VI MÅ SIKRE DE STREIKENDE ØKONOMISK STØTTE. VI MÅ UTVIKLE BEVISSTHETEN OM INTERESSEFELLESLAPET MELLOM TRAFIKANTER OG STREIKENDE. VI MÅ BRENNEMERKE DE SOM FORRÅDER STREIKEN, VI MÅ AVSLØRE FIENDEN. VI MÅ VÆRE FORBEREDT PÅ Å STOPPE STREIKEBRYTERI.

Et forslag til dagsorden for møtet:

1. Kommunistene og streik. Er våre oppgaver i en streikesituasjon riktig stilt? Gjelder de for alle kommunister, uansett hvor de er organisert (bolig-, bedriftslag)? Er partiavdelingas nivå på streikens betydning tilfredsstillende?

2. Hvordan gripe an arbeidet lokalt nå? (Teoretisk nivåhøyning, praktisk innsats.)?

DS/AU